

The book cover features a repeating diamond-shaped pattern in white and light blue. The background is a dense arrangement of various flowers, including purple hydrangeas and light blue roses. The text is centered within the white diamond shapes.

Laura
Kneidl

Neopouštěj
mě

ROMÁN

Neopouštěj
mě

Copyright © 2019 by Bastel Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Chyzy, 2021

Cover © ZERO Werbeagentur GmbH, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-0908-3 (pdf)

Neopouštěj mě

Laura
Kneidl

*Pro holky do nepohody, které stojí vždy při mně –
Biancu, Caro, Kim, Monu, Nadine, Rebeccu a Yvonne*

Playlist

Rihanna – *Stay*

Jennifer Rostock – *Schlaflos*

Dido – *Here With Me*

Adele – *Someone Like You*

Sam Smith – *I'm Not The Only One*

Oasis – *Wonderwall*

James Bay – *Let It Go*

Sam Smith – *Stay With Me*

Adele – *Make You Feel My Love*

Rihanna – *Love On The Brain*

Johnny Cash – *She Used To Love Me A Lot*

System of a Down – *Lonely Day*

Sia – *Elastic Heart*

Coldplay – *The Scientist*

Alex Clare – *Too Close*

Snow Patrol – *Chasing Cars*

Paramore – *Still Into You*

FKA twigs – *Two Weeks*

Stone Sour – *Through Glass*

Kesha – *Praying*

Lady Gaga – *The Cure*

1. kapitola

Zírala jsem na poškrabané dveře s odloupeným lakem a váhala, jestli mám otočit klíčem. Jak jsem se sem vůbec dostala? Ještě před pár hodinami jsem se cítila šťastná jako nikdy předtím, a teď... Stojím tady. Sama. Plná zoufalství. Zlomená. Na chodbě ošuntělého motelu, v němž se drolí omítka. Vzadu v chodbě zavyl nějaký pes a jako odpověď na jeho náрек si v jiném pokoji kdosi zesílil televizor tak moc, že jsem slyšela jeho plechové hlasy, jako bych seděla hned vedle.

Veselé Vánoce, Sage.

Do očí mi znovu vstoupily slzy. Nechtěla jsem brečet, a tak jsem raději několikrát rychle zamrkala. Po litrech slz, které jsem doposud vyplakala, jsem se divila, že mi v těle zbyla ještě nějaká voda. Na cestě z Brinsonu do Melview jsem musela několikrát zastavit, protože mi neustávající proudy slz mlžily výhled a vzlykala jsem tak intenzívně, až jsem ztrácela kontrolu nad řízením. Vždy, když jsem zastavila, jsem uvažovala nad tím, že se otočím, vrátím se zpět a poprosím Lucu o odpuštění. Avšak jeho ledový pohled i jeho poslední slova se mi do paměti a do srdce vleptaly jako nějaká silná kyselina. *Vypadni!*

Už mě nechce nikdy vidět. Nikdy. Nejrady bych uvěřila tomu, že z něj promluvila pouze jeho uražená ješitnost. Ale ve skutečnosti byl asi dokonce rád, že odcházím a že se mě zbaví, protože jsem mu lhala. A dost možná, že už je zase

v některém z klubů, které tolik nenávidí, aby za vším, co jsme spolu prožili, udělal jednou provždy tlustou čáru.

Při představě, že se právě dotýká jiné holky, se mi dělalo špatně. Chtělo se mi zvracet tak moc, že jsem hekticky otočila klíčem v zámku, abych mohla včas doběhnout na toaletu, kdyby bylo třeba.

V tu chvíli mě do nosu udeřil nepříjemný, zatuchlý pach, asi směs kouře a nějakého čínského jídla. *No ještě tohle.* Snažila jsem se dýchat jen ústy. Závěsy v pokoji byly zatažené, tak jsem se poslepu snažila nahmatat vypínač vedle dveří. Tapeta měla drsný a lepkavý povrch a mně se hnusilo se jí dotýkat. Konečně jsem vypínač našla. Žárovka na stropě se nesměle rozblikala a odkryla skromný pokoj, v němž bylo na přenocování asi tolik místa jako v mé dodávce. Naproti posteli, na níž ležela tenká přikrývka vyblitě zelené barvy, stála komoda, která vypadala, že každou chvíli povolí pod tíhou starého elektronkového televizoru. A na koberci ulpělo pár malých hnědých drobků, které vypadaly jako myší hovínka.

Celkově vzato byl tenhle pokoj odpudivý. Už i tak jsem měla na krajíčku. A když jsem uviděla, kde budu spát, neovládla jsem se a naplno se rozvzlykala. Když jsem před pěti měsíci přijela do Melview, bez střechy nad hlavou a s prázdným kontem, byl to pro mě neuvěřitelně osvobozující pocit. Před očima jsem měla nepopsanou stránku a spolu s ní šanci vytvořit si budoucnost podle svých představ a přání. Dnes jsem opět stála před nepopsaným listem, prázdnotou, která mě ovšem tentokrát nenaplňovala pocitem svobody, ale tísní a samotou.

Zavřela jsem za sebou dveře a zastrčila bezpečnostní řetěz v zámku. Myslím, že to ale bylo jedno. Pokud by se totiž kdokoliv ke mně snažil vloupat, pak by mu v tom stejně nic nezabránilo; stěny byly tenké jako z kartónu a bylo by možné je prokopnout jediným silným kopem. Ale únava a události

předešlých hodin mě omámily natolik, že jsem nebyla schopná dělat si hlavu z toho nechutného chlápka, co sedí dole ve vstupní hale motelu. Hlavní pro mě v tuto chvíli bylo, že mě tady nenajde Alan. Platila jsem hotově a na recepci se zapsala pod jiným jménem. A navíc, tohle vůbec není místo, kde by se člověka na cokoliv vyptávali.

Nedbale jsem odhodila ruksak na podlahu, dopotácela se k posteli a únavou padla na proleželou matraci. I přes mou docela štíhlou postavu stará pera matrace hlasitě zaskřípala, když jsem se snažila přikrýt. Pak jsem se stočila do klubíčka. Ignorovala jsem zápach zatuchlého prachu na prostěradle a byla vděčná za přítmí, do něhož jsem se s okolním světem ponořila. Zato své pocity jsem ani v pološeru nijak skrýt nedokázala.

Dost možná bych si kvůli Alanovi a jeho slibu, že mě násilím odvede zpět do Maine, měla opravdu dělat starosti. Ovšem jediné, nač jsem v tuto chvíli byla schopná myslet, byl Luca a nesmírný chlad v jeho očích poté, co jsem mu naznačila, jak odporná pro mě naše jediná společná noc byla. Proboha, co mě to napadlo?! Jak jsem jenom mohla Lucu opustit a vmést mu do očí tak podlou a nesmyslnou lež, že lituji všech dní a chvil, které jsme spolu strávili?!

Znovu jsem se rozvzlykala. Rychle jsem stiskla rty a snažila se uklidnit. Bylo to však marné. Náhlý a nezadržitelný proud slz nebyl k zastavení. Chvěla jsem se po celém těle a brečela tak moc, že jsem nebyla schopná se pořádně nadechnout. Strašně mě bolelo břicho a lapala jsem po dechu. Přesto jsem dál ležela s hlavou schovanou pod dekou, kde bylo teplo a vzduch k zalknutí. Vzlykala jsem tak hlasitě, že jsem málem přeslechla zvonění mobilu, schovaného někde na dně batohu.

Překotně jsem ze sebe shodila deku, natáhla se přes okraj postele a v přítmí pátrala po batohu. Nahmatala jsem ho a rychle přitáhla k sobě.

S rozmazaným pohledem jsem z něj mobil vytáhla, ale hovor jsem už přijmout nestihla. Srdce mi bušilo až v krku a já si celou svou bytostí přála, ať ten, kdo mi právě volal, je Luca, protože chce urovnat, co se mezi námi stalo. Ale na displeji se neukázalo Lucovo, nýbrž Aprilino jméno.

S mobilem v ruce jsem si opět přetáhla deku přes hlavu. Jasný svit displeje mě oslepoval, tak jsem přivřela oči. A než jsem si stačila uvědomit, co vlastně dělám, otevřela jsem seznam svých kontaktů a vyhledala Lucovo číslo. S roztráseným palcem jsem váhala nad tlačítkem se zeleným telefonem. Už jen jediný maličký pohyb, lehký dotek. Ale co bych mu vlastně chtěla říct? A hlavně, chtěl by se mnou vůbec mluvit? Asi ne. Po všem, co jsem mu vyčetla, bych mu to ani nemohla mít za zlé.

Než jsem si všechno stihla znovu promyslet, zazvonil telefon znovu. April.

Jenomže já jsem nebyla připravená na její otázky ani zřejmě oprávněné výčitky kvůli tomu, že se stalo přesně to, před čím mě tak naléhavě varovala. Stejně by ta věc mezi mnou a Lucou nikdy nefungovala a April byla teď nucená přiklonit se na stranu jednoho z nás. Jako by mě plastový obal mobilu pálil, nechala jsem ho sklouznout na matraci a schovala si obličej v dlaních.

Pomyšlení na to, že jsem ztratila nejen Lucu, ale se vší pravděpodobností i April, pro mě bylo těžké.

Netuším, jak dlouho jsem pod dekou ležela a brečela a kolikrát za tu dobu vyzváněl telefon, přesto jsem nakonec usnula, i když neklidně. Zdálo se mi, že se úlekem budím každých pět minut, ale hned zase usínám – a pak se telefon ozval znovu, což mě z nepříjemných nočních můr vytrhlo definitivně. Poslepu jsem ho nahmatala a podívala se na displej zaslzeným pohledem.

Luca.

Ještě nikdy na mě nějakých pár písmenek nezapůsobilo tak silně. Jako raketa jsem vystřelila zpod příkrývky, rychle mrkala a snažila se zahnat svou ospalost. Chtěla jsem hovor přijmout. Pak jsem se na displej podívala ještě jednou a... Má naděje se v mžiku rozplynula jako mlha snášející se lehce na krajinu a nořící se do nekonečné tmy studené zimní noci. Záři slunce náhle vystřídala temnota.

Nora.

Jak se *on* vůbec opovažuje mi ještě jednou volat?! Musí mu přece být jasné, kolik škody už napáchal. A to mu nestačí?! Anebo dosáhne vrcholu svého štěstí teprve tehdy, až ve mně zadusí i ten nejposlednější kousek vůle k životu?! Vlastně bych ten hovor neměla přijmout a číslo v každém případě zablokovat. Jenomže on už o Lucovi věděl a znal dokonce jeho adresu, nemohla jsem tedy zavolání ignorovat. Tělem mi projel řezavý chlad a zachvěla jsem se. Přestože mě můj instinkt varoval, přejela jsem palcem po displeji a hovor přijala.

„Co sakra chceš?!“ zasyčela jsem zostra.

Ve sluchátku bylo chvíli ticho a pak se ozval nejistý Nořin hlas: „Já... já, chci ti jen popřát veselé Vánoce.“

Překvapilo mě, že slyším zrovna její hlas, a na moment jsem jen zaraženě zírala před sebe. Byla jsem si tak jistá tím, že mi z jejího mobilu už zase volá Alan, že jsem vůbec nepočítala s možností, že by mi mohla volat vlastní sestra.

„Omlouvám se,“ řekla jsem, hlas se mi zadrhával. „Ehm, taky ti přeju veselé Vánoce. Já... víš... právě jsem se vzbudila.“

„Ó, jasně, promiň. Vždycky zapomínám, že u vás máte posunutý čas,“ řekla, ale nezdálo se, že ji to opravdu mrzí.

„Já se nudím. Čekám, až máma s tátou vstanou, abych si mohla rozbalit dárky.“

Máma s tátou. Tátou. Tátou. Tátou. Po zádech mi přejel mráz a opět mě přepadl strach z Alana, který v posledních hodinách,

v důsledku rozchodu s Lucou, zapadl kamsi do ústraní. Slyšela jsem dobře?

„Alan s mámou ještě spí?“

„Ano,“ vzdychla netrpělivě Nora. „Vždyt jsem ti to právě řekla.“

„Jo, samozřejmě,“ usmála jsem se a nervózně si prsty třela čelo. Uf, takže Alan není na cestě za mnou. Napětí a starosti ze mě rázem opadly, ale ve spáncích mi začala tepat nepříjemná bolest hlavy. „Dorazily mé dárky včas?“ zeptala jsem se Nory pohotově a snažila se svojí otázkou změnit téma, aby si nevšimla úlevy v mém hlase.

„Ano, leží tady pod stromečkem.“

„Bezva. Už jsem se bála, že jsem je odeslala pozdě.“

Zanesla jsem je na poštu teprve začátkem týdne – samozřejmě bez udání adresy odesílatele. Noře jsem koupila poznámkový blok s motivem ptáčků kivi, mámě jsem poslala jeden ze svých nových náhrdelníků a Alanovi, abych nevzbudila podezření, jsem vybrala jakousi levnou vodu po holení.

„Je škoda, že tady nejsi,“ řekla Nora.

„Taky si to myslím,“ odvětila jsem. Byla jsem překvapená, že vlastně říkám tak napůl pravdu. Pokud bych jela do Maine, místo abych Lucu doprovodila do Brinsonu, pak bychom my dva byli ještě pořád spolu. Byla bych sice musela pár dní snášet Alanovu přítomnost, ale zároveň bych se, s pocitem klidu, mohla vrátit do svého nového života.

Ne, nemohla bys. Přiznávám, zlomilo by mě to, kdybych musela znovu snášet Alanovu blízkost, když už jsem věděla, co to znamená vést relativně bezstarostný život. Navíc, vůči Lucovi by nebylo fér, kdybych s ním zůstala. Zaslouží si někoho lepšího, holku, která s sebou vláčí mnohem méně zátěže a která je k němu upřímná.

Dokud bude Alan na světě a bude mě vydírat Nořinou existencí, bylo by to, jako by se v našem vztahu vyskytovala

třetí, nežádoucí osoba. Luca by o ní nadále nic netušil a já bych mu nikdy nemohla nic prozradit. S každým dnem, kterým bych své tajemství před Lucou skrývala, bych Lucovi zároveň servírovala další a další nesnesitelnou lež.

„Už musím končit,“ řekla Nora nečekaně. „Máma a táta se vzbudili. Určitě ti později ještě zavolají. Pozdravuj ode mě Lucu,“ zavěsila dřív, než jsem se s ní stačila rozloučit a povědět jí o mně a Lucovi.

Otupělá únavou a bolestí a ochromená slovem „táta“, které Nora v rozhovoru zmínila, jsem tupě zírala na displej svého mobilu, který ukazoval, že jsme spolu telefonovaly tři minuty a dvacet sekund. Hleděla jsem na ten číselný ukazatel do chvíle, než displej pohasl. Část mého já mi naznačovala, že bych měla cítit úlevu. Úlevu z toho, že Alan zůstal doma, a tudíž se mě nevydal hledat. Ale druhá část mého já byla naopak plná zlosti. Na Alana. Na celou tuto situaci. Ale především na sebe samu. Jak jen jsem mohla být tak naivní a hloupá a uvěřit, že by přijel do Brinsonu a odvezl mě odsud?! Jenom blafoval. Samozřejmě. Sakra, proč jsem na to nepřišla dřív?!

On by přece mámu a Noru nikdy nenechal o svátcích a ani na Nový rok samotné. Po celá ta léta, kdy se zaměřoval pouze na mě a svou převahou mě manipuloval, nikdy neztrácel sebeovládání, ba naopak, všechno měl perfektně pod kontrolou. Do nejmenšího detailu si bez ustání uvědomoval své chování a plně se spoléhal na to, že naše společné tajemství také tajemstvím zůstane. Opustit svou vlastní dceru a doslova se přetrhnout kvůli návštěvě své nevlastní plnoleté dcery by jistě vzbudilo podezření. Tohle mi přece muselo být jasné už tenkrát. Jenomže strach, který jsem z Alana měla, mě ochromoval natolik, že jsem často nebyla schopná logicky uvažovat.

Křečovitě jsem sevřela mobil v ruce. Nejráději bych jím mrštila o zeď, ale teď představoval mé jediné spojení s Lucou.

Palcem jsem přešla po displeji a chtěla znovu otevřít kontakt na Luca, když jsem si všimla červeného symbolu nad zeleným sluchátkem. Sedmnáct zmeškaných hovorů, až někdy do půlnoci. Většina z nich byla od April, párkrát se mi pokoušela dovolat i Megan. Několik esemesek mi oznamovalo zprávy v hlasové schránce.

Tak jsem vytočila její číslo.

„Ahoj, Sage,“ ozval se Aprilin hlas. „Zavolej mi.“

Pípnutí a druhá hlasová zpráva, přijatá jen pár minut po té první.

„Očividně není Luca tím jediným, kdo se mnou nechce mluvit. Nevím, co se mezi vámi stalo. Ráda bych to ale pochopila. Co jste si udělali? Zavolej mi. Prosím.“

Píp.

Další zpráva.

„Ahoj, to jsem zase já. April. Právě jsem volala k nám do bytu a buď telefon ignoruješ, nebo už ses vystěhovala. Nemůžu uvěřit tomu, že tě Luca vyhodil. Pokud už ses odstěhovala, pak jen doufám, že nespíš zase ve své dodávce. Venku je dost chladno. Aaron je přes svátky v Melview, bez spolubydlících. Pokud budeš potřebovat pokoj, tak mu zavolej. Už jsem ti jeho číslo dávala, nebo ne? Pokud ne, tak se ozvi. Ne, počkej, ozvi se, i když už jeho číslo máš.“

Píp.

„Pokud se mnou nechceš mluvit, pak to chápu. Ale dej mi aspoň vědět, jestli jsi v pořádku. Dělán si o tebe starosti.“

Zoufalství v Aprilině hlase narůstalo s každou další zprávou a já jsem začínala litovat, že jsem alespoň jednou hovor od ní nepřijala. Neublížila mi a nezaslouží si, abych jí přidělovala takové starosti.

Znovu se ozvalo pípnutí. Už jsem se chystala zavěsit a zavolat April zpět. Vtom jsem se zarazila, když jsem uslyšela hluboký mužský hlas.

„Ahoj Sage.“

Luca.

Bezděčně se mi do očí hrnuly slzy. Nepočítala jsem s tím, že ho tady a teď uslyším. Jako očarovaná jsem zadržovala dech, abych slyšela dobře každé jeho slovo.

„Doufám, že jsi do Melview dorazila v pořádku. April od tebe nemá žádnou zprávu a Megan taky říkala, že jí nebereš telefon. Obě si o tebe dělají starosti. Tak se jim ozvi.“

Obě si o mě dělají starosti. Megan a April. Ale on ne. Víím, že to je ode mě sobecké, ale chtěla bych, aby se o mě taky tak strachoval. Nechci mu být lhostejná.

I když jsem moc dobře věděla, že je lepší to nedělat, přehrála jsem si Lucovu zprávu ještě podruhé, potřetí a pak počtvrté, jen abych slyšela jeho hlas. Srdce se mi sevřelo bolestí. Už teď mi strašně chybí. Vyčerpaně jsem se opřela o pelest postele a přehrála si Lucovu zprávu popáté. Teprve když jsem uslyšela jeho „Ahoj Sage,“ pošesté, dokázala jsem hlasovou schránku zavřít.

Vzpomněla jsem si na to, že jsem vlastně chtěla zavolat April, když už přinutila dokonce i Lucu zvednout telefon a ozvat se mi. Ale zcela mimoděk jsem vyhledala Meganino jméno. Zvyk je prostě železná košile, a ta se jen stěží svléká.

Megan přijala hovor hned po prvním zazvonění.

„Sage!“ vykřikla do sluchátka tak hlasitě, až jsem sebou cukla. „Kde k čertu vězíš? Máš se dobře? Prosím, řekni, že neležíš polámaná někde v nemocnici. Mám za tebou přiletět do Nevady?“ V hlase se jí mísil vztek se starostí.

„Ne, nemusíš. Mám se dobře,“ ujistila jsem ji bez váhání. Popravdě řečeno bych ji však ráda viděla.

„Mrzí mě, že jsem se ti neozvala dřív, ale potřebovala jsem trochu času jenom pro sebe.“

„Krátká zpráva by úplně stačila.“

Povzdechla jsem si. „Máš pravdu. Bylo to ode mě sobecké.“

„To tedy bylo, a jak!“ Jen málokdy ke mně Megan mluvila tak vážným tónem. Nevyčtené výčitky v jejím hlase ve mně probouzely špatné svědomí.

„Mrzí mě to,“ zopakovala jsem. Megan se odmlčela.

„Kde jsi?“ zeptala se pak ještě jednou.

„V jednom motelu v Melview. Chtěl, abych z jeho bytu vypadla.“

„Kdo, Luca?“

„Ano.“

„To je ale hajzl,“ zasyčela Megan. „Neměla bych přece jen příletět a zmlátit ho za tebe?“

Jindy by mě představa, jak Megan mlátí Lucu, rozesmála. Dnes mě naopak rozesmutnila. Ztěžka jsem polkla a pevně zavřela oči.

Vypadni. Nechtěla jsem o něm mluvit, ale zároveň jsem nedokázala myslet na nic jiného. Už jsem měla plné zuby toho stavu „pořád tak smutná“. Nikdy bych neřekla, že láska je schopná působit i tělesnou bolest.

„Mohly bychom o Lucovi... nemluvit?“

Megan si povzddechla. Cítila jsem, že mi chce pomoci. Vždy, když se s někým rozešla, jsem s ní soucítila. Ale na rozdíl ode mě se Megan dlouhé hodiny zpovídala ze svého zklamání a sdílela otevřeně svou bolest s okolním světem. Já jsem zase měla potřebu všechno tutlat a potlačovat, zametat pod koberec, a když už to jinak nešlo, tak si aspoň věci řešit sama v sobě.

„Pro mě za mě,“ odvětila Megan po krátkém zaváhání. „Ale jedno mi musíš prozradit.“

Přikývla jsem, protože alespoň toto jsem jí dlužila. „Dobře.“

Zhluboka se nadechla. „Ublížil ti? Nebo tě snad nutil k něčemu, co jsi sama nechtěla? Pokud to je totiž tak, pak...“

„Ne!“ skoro jsem vykřikla. Pochopila jsem, proč se mě na to Megan ptá. Koneckonců věděla o mé úzkosti a znala

mé dřívější předsudky vůči Lucovi. On by ale nikdy nic tak odporného neudělal. „On... on za nic nemůže.“

Snažila jsem se být přesvědčivá, jak jen jsem mohla. „Vůbec za nic. Luca se ke mně nemohl zachovat líp, než jak se zachoval.“

„No, když to říkáš,“ podotkla Megan skepticky.

„Já... potřebuju jen trochu času,“ ujišťovala jsem ji a doufala, že ucítí mou upřímnost. „A teď mluvmе o něčem jiném, prosím. Jak trávíš Vánoce?“

Megan jen frustrovaně zavrčela. „Řekněme to tak: v tuto chvíli bych dala všechno za to, abych mohla sedět sama někde v pokoji v nějakém motelu.“

„To je to tak zlé?“

„Ano. Jsou u nás na návštěvě mí příbuzní, teprve od včerejška. A já si už dneska kladu otázku, jestli by mě v devatenácti někdo neadoptoval. Hlavně strýc mi děsně leze na nervy. Přijel se ženou a svou přeperfektní nevlastní dcerou, která má perfektní blond vlasy, perfektní úsměv a od letošního léta perfektní místo na Brownově univerzitě. Všichni vyučující ji zbožňují a samozřejmě, že pořád ještě chodí se svým prvním přítelem ze střední školy, který taky studuje na Brown a který ji s největší pravděpodobností na Nový rok požádá o ruku.“ Megan předváděla zvuky, jako by chtěla zvracet.

„Melanie sem, Melanie tam. Melanie je tak skvělá. Přísahám ti, že naši už určitě plánují, jak ji pro sebe unést a místo ní podstrčit strýci mě. Pak by konečně měli takovou dceru, po jaké vždy toužili.“

Meganina rivalita s Melanií pro mě nebylo nic nového. Rodiče ji začali srovnávat s Melanií od té doby, co se v patnácti letech rozhodla protestovat proti konvenčnosti, nechala si propíchnout nos a nosila v něm kroužek, a přestože to měla zakázané, začala si barvit vlasy, a aby toho nebylo málo, přivedla si domů svou první kamarádku.

„Přeháníš. Vaši by tě nikdy nevyměnili. Mají tě rádi.“

Megan si naštvane povzdechla. Zaslechla jsem, jak schází po schodech do sklepa, do svého ateliéru. „Já vím. A právě v tom je problém. Kdyby byli jenom zasraně konzervativní a pochybovali o mých rozhodnutích právě z toho důvodu, bylo by to něco jiného, než když se o mou budoucnost upřímně strachují.“

„A ty si o svou budoucnost starosti neděláš?“

„Ne, na co taky? Starosti jsou neužitečné pocity. Na věcech nic, ale vůbec nic nemění. Buď člověk vezme svůj život do vlastních rukou a snaží se něco změnit, nebo to nechá být a naučí se s tím žít. Nějakým ‚děláním si starostí‘ se nikdy nic nezlepší.“

2. kapitola

Tato Meganina slova jsem si vybavila o dva dny později, kdy jsem poprvé od nastěhování vyšla z motelového pokoje, protože jsem dostala chuť na jednu z prošlých čokoládových tyčinek dole v automatu. *Nějakým ,děláním si starostí' se nikdy nic nezlepší.* Megan má pravdu. Ráda bych byla jako ona, nenechala se jen unášet svým splínem, ale raději hned vstala a vrátila se zpět do reality svého (ne)obyčejného všedního dne. Pravda byla taková, že jsem přes svátky nezvládla ani pořádně vstát z postele. Moje vnitřní rozervanost mezi obavami z Alana, pocitem smutku ze ztráty a přáním se s Lucou zase setkat mě natolik vyčerpaly, že jsem nebyla schopná ani pomyslet na to, abych se šla osprchovat.

Bázkivě, neustále na pokraji panické ataky a se slzami v očích jsem se převalovala ze strany na stranu a opakovaně se sama sebe ptala, co se mnou bude dál. Byla jsem sama. Už zase. A ještě pořád bez řádného bydlení. Sice jsem měla k dispozici o něco víc peněz než při příjezdu do Nevady, ale i poslední cent bych dala za to, kdybych mohla vrátit Lucu zpět do svého života.

Sice jsme se neznali dlouho, ale protože jsem s ním poznala, jak báječné je mít u sebe člověka, který je víc než jen kamarád, nedokázala jsem si vůbec představit, jak bez něj budu zvládat následující dny. A přesto jsem další krok do neznáma udělat musela.

Žena sedící dole na recepci mi prozradila, že jen deset minut odsud se nachází internetová kavárna. Abych ušetřila benzín, vydala jsem se tam pěšky. Ale o chvíli později jsem svého rozhodnutí litovala. Venku bylo chladno a hustě sněžilo, ale já jsem se začala potit kvůli blížící se panické atace. Ulice byly plné lidí, kteří po Vánocích v obchodech vyměňovali nevhodné dárky, směňovali poukázky za zboží anebo utráceli peníze, které dostali pod stromeček. Poupravila jsem si popruh tašky přehozené přes rameno a přidala do kroku. Chtěla jsem kolem skupiny mladých, kteří mi stáli v cestě, projít co nejrychleji.

Nemám strach.

Strach není skutečný.

Konečně jsem dorazila na místo – naštěstí se panika, která ve mně pozvolna narůstala, nerozvinula v nic horšího, a dokonce jsem se nerozbrečela kvůli Lucovi nebo čemukoliv, co by mi ho připomínalo. Internetová kavárna byla malá, vmáčklá mezi butik a obchůdek „Vše za jeden dolar“. Před vchodem stála hezkým písmem křídou popsaná cedule s reklamou na bezplatnou hodinu surfování na internetu, tedy pokud si člověk koupí jedno velké latte macchiato s porcí nabízeného dortu.

Když jsem vstoupila dovnitř, oválo mě příjemně uvolňující teplo. Rozhlížela jsem se kolem a třela si promrzlé prsty. Kavárna byla moderně zařízena a působila prostorněji, než se zdálo zvenčí. Podlouhlé místnosti dominovaly světlé barvy. Hned u vchodu stálo několik stolů se zásuvkami pro ty, kteří si s sebou přinesli vlastní notebook. Na pravé straně u zdi stál barový pult a vitrína se zákusky, pokladna a následovala místa s počítači. Většina lidí s vlastními notebooky se tady shromažďovala v přední části kavárny. Všichni byli zahleděni do obrazovek před sebou a vůbec si mě nevšimli, když jsem kolem nich procházela směrem k baru.

Naklonila jsem se přes bílý pult a spatřila hnědé vlasy barmana, který klečel před regálem a něco do něj dával. „Promiňte?“ zeptala jsem se nejistě.

Barman sebou leknutím trhnul a podíval se na mě. Asi mě před chvílí neslyšel přicházet. Když mě zpozoroval, přivřel lehce oči. „Sage?“

„Connore?“ usmála jsem se nervózně. „Nevěděla jsem, že tady pracuješ.“

Odkud taky? Jediný pořádný rozhovor, který jsme spolu mimo přednáškový sál vedli, byl po pololetkách v menze, ale tenkrát to byl hlavně Aaron, kdo s ním mluvil. Já jsem se tehdy oddávala pocitu blaha, když mi Luca jemně masíroval šíji, a musela se sakramentsky ovládat, abych přede všemi slastí nevykřikla.

„Teprve pár týdnů. Kdo chce pryč od rodičů, musí si na sebe něco vydělat,“ řekl Connor a prstem si postrčil brýle na nose o něco výš. „Jsi v pořádku? Nevypadáš zrovna, jako by ses procházela rozkvetlým sadem.“

Věděla jsem přesně, co má Connor na mysli. V zrcadle za jeho zády jsem uviděla svůj stín. Přestože jsem už celé dvě hodiny nebrečela, měla jsem oči i pokožku kolem nich lehce nateklé, nos z neustálého potahování a smrkání zarudlý. Obvykle jsem měla docela čistou pleť, ale nyní se mi na bradě udělalo pár pupínků. Určitě mi tam naskočily z těch zaprášených polštářů a přikrývek, v nichž jsem se v uplynulých dnech, spolu se svou sebelítostí, válela.

„Byla jsem v posledních dnech nemocná,“ zalhala jsem a rychle změnila téma. „Už sis našel nějaký podnájem?“

Connor zakroutil hlavou. „Sám to finančně neutáhnu a většina studentských bydlení už je plně obsazená. Zažádal jsem si taky o pokoj na kolejích a doufám, že se po semestru pár lidí konečně vystěhuje.“

Řešení zde bylo nasnadě. Connor si nemohl dovolit sám platit bydlení, já jsem si nemohla dovolit sama platit bydlení. Ale i přesto, že jsem si na Connora zvykla a jeho přítomnost mě nepřiváděla k žádným úzkostným stavům, ještě zdaleka jsem nebyla připravena se s ním stěhovat do společného bytu.

„Právě si taky něco hledám.“

„Ty se stěhuješ od April a Lucy pryč?“ zeptal se Connor a opřel se dlaněmi o barový pult.

Přítakala jsem. „Spím v obýváku na gauči, a to přece není trvalé řešení.“

„To chápu,“ nakrčil Connor čelo. „Tak mě napadá... Neměla jsi být náhodou v Brinsonu? Myslel jsem, že budeš trávit svátky s Aprilinou rodinou.“

Tázavě jsem povytáhla obočí. „Odkud to víš?“

„Aaron mi to řekl.“

„Chápu,“ zamumlala jsem. Neměla jsem radost, že je Connor o mém životě tolik informován, a navíc od těch, kterým jsem se vůbec nesvěřovala. Na druhé straně jsem April jen stěžii mohla zakazovat, aby si se svými přáteli povídala i o mně. Alespoň, jak se zdálo, Connor nic netušil o mém rozchodu s Lucou. Muset zrovna jemu cokoli vysvětlovat bych určitě nesnesla. Vždyť jsem o Lucovi nechtěla mluvit ani s Megan. „No, já...“ vrátila jsem se trochu dřív, abych se porozhlídla po nějakém podnájmu.“

„Tak tě raději nebudu zdržovat,“ řekl Connor a ukázal rukou na tabuli s nabídkou nápojů, která mu visela za hlavou. „Co si dáš?“

Chvíli jsem se rozmýšlela. Ceny tady byly nekřesťanské, za což jistě patřil dík hlavně hipsterům v přední části kavárny. Jinak by asi nebylo možné tuhle internetovou kavárnu financovat. „Dám si jednu malou horkou čokoládu a dvě hodiny u počítače.“

„Čokoládu přinesu hned. Čas na počítači ti vyúčtuju potom. Až budeš hotová, tak zase přijď za mnou.“

Zaplatila jsem za čokoládu a Connor mi dal přístupová data na jeden z počítačů v zadní části kavárny. S horkou čokoládou na tácku jsem se probalancovala k určenému místu a sundala si kabát.

Rozhovor s Connorem mě docela znepokojil, a tak jsem se nejdříve věnovala hledání nového ubytování. Otevřela jsem svou e-mailovou schránku a objevila v ní čtyři odpovědi od různých studentek z privátů, kterým jsem psala před Vánoci.

*Milá Sage,
moc děkujeme za tvůj zájem o náš společný privát. Bohužel
jsme inzerovaný pokoj pronajaly už někomu jinému. Přejeme
ti hodně štěstí při dalším hledání a veselé Vánoce!*

*Zdravím,
Nadine*

Zatraceně. E-mail jsem vymazala a otevřela další. Jeho obsah byl bohužel více méně podobný a i třetí zpráva byla odmítnutím. Moje víra, už od začátku poměrně nejistá, se zmenšovala stále víc. A když jsem otvírala čtvrtý, poslední e-mail, byla má naděje skoro tatam a chtěla jsem mít další zklamání rychle za sebou.

*Ahoj Sage,
jsem ráda, že píšeš! Z tvého e-mailu jsem měla velkou radost
a je skvělé, že prodáváš šperky na Etsy. Myslím, že si budeme
dobře rozumět. Pokud ještě pořád hledáš nějaký pokoj, tak se
po svátcích ozvi. Ráda tě poznám.*

*Zdravím,
Olivia*

Po této Oliviině zprávě jsem se poprvé po pár dnech usmála. Úsměv se mi však vzápětí vytratil, když jsem se přistihla při myšlence, že bych o tom ráda pověděla Lucovi. Možná by z toho měl radost jako já! Ale zřejmě jen proto, že by si byl stoprocentně jistý, že už nebudu otravovat u něj na gauči.

Znovu jsem si otevřela Oliviin inzerát na sdílený privát a prohlížela si vložené fotografie bytu, vzdáleného jen pár ulic od kampusu. Olivia měla v plánu dát dohromady novou skupinu a hledala dvě spolubydlící z prvního nebo druhého semestru. Odpověděla jsem a napsala jí své telefonní číslo, abychom se mohly dohodnout na termínu setkání. Pak jsem prohledávala další platformy a hledala ještě nějaké jiné inzeráty ohledně ubytování. Nechtěla jsem se spoléhat na jedinou jiskřičku naděje, když je na trhu s byty takový boj, jak mi před chvílí naznačil Connor.

Nakonec jsem se přihlásila na svůj účet na Etsy a procházela všechny objednávky, které v posledních dnech přišly. Protože spousta mých věcí ležela stále v Lucově bytě, mezi nimi i šperky, a já jsem ještě nedokázala k němu zajet a vše si vyzvednout, nemohla jsem tyhle objednávky vyřídit. Ale nebylo na škodu udělat si alespoň představu o tom, co na mě v obchůdku čeká.

Možná bych mohla poprosit April, aby mi přinesla mé věci do motelu, až se vrátí z Brinsonu. *Pokud teda vůbec zvládneš se jí ozvat, ty jeden zbabělče.*

Poprosila jsem Megan, ať jí vyřídí, že se mi daří dobře. Sama jsem se neodvažovala jí zavolat, bála jsem se, že by mi mohla vyprávět o Lucovi věci, které jsem nechtěla slyšet. Anebo že by mi oznámila, že naše přátelství je pro ni pasé, protože mi tenkrát řekla, že se určitě přikloní k Lucovi, pokud to mezi mnou a jím nevyjde. Určitě její rozhodnutí nezměním tím, když ji budu ignorovat. Ale aspoň jsem se ještě nějakou chvíli mohla oddávat iluzi, že mám v Melview kamarádku.

Poté, co jsem si přečetla všechny e-maily a oznámení a prošla veškeré inzeráty ohledně bydlení, udělala bych nejlíp, kdybych se z počítače odhlásila a ušetřila si nějaké peníze. Jenomže když už jsem se pár dní řídila výhradně svými emocemi, nebudu rozumná ani teď. Natukala jsem tedy do vyhledávače Lucovu instagramovou adresu. Poslední fotka, kterou tam nahrál, byla ze Štědrého dne ráno. Měl na hlavě blikající vánoční čepici a paži položenou kolem Aprilinych ramenou. A zkřivený úsměv.

Žaludek se mi bolestně sevřel – steskem, zklamáním a zlostí. Jak jenom může, sakra, vypadat tak šťastně? Tu fotku udělal ani ne čtyřicet hodin po našem rozchodu. A zatímco já jsem to ráno ležela v posteli zatuchlého motelu, oči otekly od neutuchajícího pláče, vybaloval Luca radostně se svou rodinou vánoční dárky. Rozklikla jsem tu fotografii a přečetla si popisek pod ní: *Merry Christmas and happy Holidays!* A za ním celá řada emotikonů a hashtagů. Na další fotce nebyl Luca, ale kniha, kterou naposledy četl. *Doporučuji (5/5)* stálo napsáno vedle.

Tímto způsobem jsem se proklikávala jeho profilem a nebyla schopná se zastavit. U většiny fotografií se jednalo o momentky z Lucova všedního dne. Zoufale jsem se snažila zadržet slzy, které se mi draly do očí. Ale když jsem se dostala k fotkám z doby kolem jeho narozenin a zjistila, že smazal naši společnou fotku z balkónu, už jsem se neovládla. Přemožena novou vlnou smutku a bolesti jsem se jen tak tak držela, abych se nahlas nezajíkla.

Ohlédla jsem se přes rameno, abych se ujistila, že mě Connor neslyšel. Ale zdálo se, že si mě nevšímá. A když jsem svůj dech zase jakžtakž dostala pod kontrolu, pokračovala jsem v proklikávání Lucova profilu. Věděla jsem moc dobře, že by bylo lepší s tím přestat. Nešlo to. Jeho fotografie ve mně vzbuzovaly pocit, že jsem ho ještě definitivně neztratila. Bylo

to ode mě dětinské, ale nedokázala jsem se překonat a kliknout na křížek v pravém horním rohu obrazovky.

Nakonec jsem zůstala u jedné docela staré fotografie, kterou si Luca nahrál s popiskem *Throwback Thursday*. Byl na ní mladší, spolu s Joan. Oba se hrdě usmívali a v rukou drželi výtisk oznámení, na němž stálo: *Joan Gibsonová – Plánování oslav a svateb*. Bylo tam uvedené telefonní číslo a odkaz na webovou stránku.

Najednou ve mně všechno začalo bít na poplach. Spěšně jsem otevřela novou stránku a natukala do ní adresu uvedenou na fotce. Stránka se rychle načetla. Měla jednoduchý design, v bílé a fialové, a byla přednostně zaměřená na ženskou cílovou skupinu. Vedle *Úvodní stránky*, na níž byla vyfocena Joan v černém kalhotovém kostýmu, následovaly pouze tři další body v nabídce. *O mně, Mé služby a Kontakt*. Když jsem zvolila stránku s kontaktem, rázem jsem pochopila, odkud má Alan Lucovu adresu v Brinsonu. Vedle kontaktního formuláře k automatickému odesílání zpráv stála adresa Joaniny kanceláře – která se nacházela v jejich domě.

Nevěřicně jsem dosedla zpět na židli, s úlevou a zároveň šokovaná svým zjištěním. Nora se určitě Alanovi o Lucově profilu zmínila. Na jednu stranu jsem byla ráda, že si Alan Lucovu adresu našel právě tímto způsobem, protože to znamená, že nijak nezneužil svých kontaktů u policie. Na druhou stranu pomyšlení na to, jak si s nenávisťí prohlíží Lucův účet na instagramu a přitom si představuje nás dva spolu, ve mně vzbuzovalo ty nejodpornější pocity. Udělalo se mi špatně, a tak jsem rychle zavřela veškeré stránky a smazala historii vyhledávání. Najednou mě popadla nepřekonatelná potřeba se znovu osprchovat.

Slabý proud vody, který stříkal všemi směry, byl pouze vlažný, ale po procházce zimním chladem to bylo pořád lepší než nic. Kromě toho mi sprcha pomohla vypláchnout si

z hlavy představu Alana, jak sedí před počítačem, prochází si Lucův instagramový účet a hledá jakékoliv odkazy na jeho život a zároveň cestu ke mně.

Osušila jsem se a oblékla si něco pohodlného. Dnes večer už jsem neměla v plánu vycházet z motelu ven, i když se mi po návratu z města zdál ještě ošuntělejší než předtím. Jako by si mé podvědomí motelový pokoj samo od sebe přikrášlilo, abych jeho ponuré a špinavé prostředí těch zbývajících pár dní snášela lépe. Přemohla mě však únava a zatlačila mé starosti stranou.

Padla jsem na postel a natáhla se po svém mobilu. Už zase zmeškaný hovor od April. Za poslední tři dny se mě pokoušela dovolat snad dvacetkrát. Styděla jsem se za to, že ji tak dlouho ignoruji, ale mé obavy z toho, co by mi řekla, byly prostě příliš velké. Tak to přece nemůže jít dál, pomyslela jsem si, nemůžu se jí do nekonečna vyhýbat. A než bych dovolila svým pochybám, aby nade mnou opět nabyly převahu, raději jsem April zavolala zpět. Chvilí trvalo, než hovor přijala, na rozdíl od Megan, která se snad vždy ohlásila hned po prvním zazvonění. Telefon vyzváněl a vyzváněl a vyzváněl. Už jsem chtěla zavěsit, když se April konečně ozvala.

„Sage?“ zeptala se skepticky.

Když dál neříkala nic, zeptala jsem se potichu: „Ruším?“

„Blázníš?! Samozřejmě, že ne! Právě si dělám něco k jídlu. Ale to může počkat. Jak se máš?“

Nebyla jsem jistá, jak na tuhle otázku odpovědět, a tak jsem se rozhodla ji jednoduše ignorovat. „Mrzí mě, že se ti ozývám až teď. Doufám, že sis nedělala moc velké starosti. Volala ti Megan?“

„Volala, ale to mě nijak neuklidnilo.“ Na chvíli se odmlčela a pak se znova zeptala: „Daří se ti dobře?“

Nemohla jsem s April vést takový hovor vleže, na to jsem byla až moc neklidná. Raději jsem vstala z postele a nervózně

přecházela po pokoji až ke špinavému oknu s pohledem do dvora plného harampádí. Ve sněhu tam dováděl pes, který mě před pár dny vítal svým štěkotem.

„Mohlo by to být horší.“ *Kdyby se tady objevil Alan.*

April si úlevou oddychla. „To ráda slyším.“ Nepůsobila tak naštvane jako Megan. „Prozradila bys mi, co se mezi tebou a Lucou stalo? On mi nic nechce prozradit, jen řekl, ať si s tebou promluví sama, jestli mě zajímají nějaké detaily. Co ti udělal?“

Zakroutila jsem hlavou. „Nic mi neudělal. To jen...“ váhala jsem. Co jí mám odpovědět? Pravdu říct nemůžu a vymýšlet další lež nechci. „Prostě si myslím, že není rozumné, abychom spolu chodili. To...“ *Byla to chyba, když jsem Lucovi dovolila, aby se mi tak přiblížil.*

Možná, že dokonce byla pravda, co jsem si v duchu myslela, ale vyslovit to nahlas jsem nedokázala. Kdybych mohla vrátit čas, udělala bych všechno stejně, jen ten hovor od „Nory“ bych nebyla přijala. Kdybych před pár dny nechala svůj mobil vyzvánět, nestalo by se nic z toho, co se stalo. A já bych alespoň mohla s Lucou strávit Vánoce. A tím si uchovat poslední hezkou vzpomínku na něj, na nás.

„Mrzí mě, co se všechno seběhlo.“

„Mě taky,“ odpověděla April tichým hlasem.

Do očí se mi vedraly slzy. Rychle jsem zamrkala, abych je zastavila. *Prosím, ať už zase nebrečím!* Jenomže mé tělo mělo na dění v mém životě jiný názor a se všemi pocity posledních dnů se nedokázalo vyrovnat jiným způsobem než pláčem.

Ztěžka jsem polkla. „Vím, že jsi mě před Lucou varovala a říkala mi, že mě jako kamarádku nechceš ztratit. A že se vždycky postavíš na jeho stranu, pokud to mezi námi neklapne. Já...“

„Zapomeň na to, co jsem řekla,“ přerušila mě April. „Vždyt, jak dlouho jste byli spolu? Týden? Dva? To i můj lak na nehty

vydrží dýl. A pokud se nerozcílíš pokaždé, když zmíním jeho jméno, pak mezi námi bude všechno v pořádku.“

„To myslíš vážně?“

„Samozřejmě.“

V té chvíli jsem si nepřála nic jiného, než aby nás neoddělovalo to zatracené Lake Tahoe, protože jsem April chtěla obejmout. Pevně ji sevřít v náručí, darovat jí velkou porci sushi a říct jí, že je mojí nejlepší novou kamarádkou, jakou si jen dovedu představit, a že si ji vlastně ani nezasloužím – stejně jako Megan.

„Už ses od nás vystěhovala?“ zeptala se April. Slyšela jsem, jak otevírá nějakou zásuvku. Hned nato bylo slyšet řinčení příborů.

„Ano,“ polkla jsem na sucho. „Já... Už jsem u vás nemohla zůstat.“

„Jsi teď u Aarona?“

„Ne.“

April mlčela. „Prosím, neříkej mi, že už zase spíš v tom svém autě.“

„Nespím v autě.“

„Zase mi lžeš?“

Potutelně jsem se usmála. Podobnou slovní výměnu jsme s April zažily, když jsme se tenkrát v kampusu setkaly podruhé, a sice když omylem nakoukla do mého volkswagenu.

„Ne, jsem tady v jednom motelu.“

„V jakém?“ vyptávala se April nedůvěřivě.

„Já ti nelžu.“

„Pak mi prozrad', ve kterém motelu jsi.“

Protočila jsem panenky. „Jmenuje se to tady Onho Motel.“

„To sis teď náhodou vygooglovala, ne?“

„A jakým notebookem asi?“

„Dobře, to je pádný argument. Ale cítila bych se líp, kdyby ses u Aarona...“ April ztichla.

V pozadí jsem zaslechla kroky a pak hluboké, sotva srozumitelné „ahoj“, které bych rozeznala vždy a všude.

Srdce se mi divoce rozbušilo a já se musela kousnout do rtu, abych nevyjekla. Nechtěla jsem propásnout nic z toho, co se Luca chystal říct. Sice jsem slyšela jeho hlas už v hlasové schránce, ale vědět, že právě teď stojí vedle April, bylo něco jiného.

„S kým telefonuješ?“ zeptal se Luca.

„S nikým.“

„To si jako držíš telefon u ucha jen tak, pro srandu králikům?“

„Jo.“

Následovala odmlka a já jsem si dokázala živě představit, jak na sebe oba vyzývavě hledí.

„Chci s ní mluvit.“

Kolena se mi roztřásla a dech, který jsem na chvíli zadržela, mi najednou ze rtů vyrazil jako zasyknutí.

„Ne,“ odpověděla April.

„Já s ní ale musím mluvit,“ trval na svém Luca.

„Zapomeň na to.“

„Dej mi sakra svůj mobil,“ dožadoval se Luca. Slyšela jsem, jak se tam spolu chvíli přetahují.

„Sage, musím končit!“ zvolala April dřív, než jsem stačila cokoliv namítnout, a spojení se přerušilo.

Ohromeně jsem držela mobil ještě chvíli potom u ucha a snažila se pochopit, co se právě stalo.

Luca se mnou chtěl mluvit. On. Se. Mnou. Chtěl. Mluvit. A já jsem si celou tu dobu myslela, že už jsme si řekli všechno.

Musím s ní mluvit.

Asi to všechno nebylo.

3. kapitola

Už deset minut jsem postávala na ulici naproti bytovému komplexu, v němž bydlela Olivia. Přišla jsem o dost dřív, než jsme se spolu domluvily. Ale vyhnal mě odpor k ulepeným, špinavým stěnám a zatuchlému pachu v motelovém pokoji. Od telefonátu s April před dvěma dny jsem nevyšla z pokoje. Co jsem asi tak měla dělat? Na to, abych zabíjela čas někde v parku, bylo příliš chladné počasí. Byla jsem tak rozpolcená mezi svým smutkem z posledního rozhovoru s Lucou a svým strachem z Alana, že se ze mě stal uzlíček nervů napjatý k prasknutí. Nechtěla jsem riskovat a vycházet v tomto stavu do města mezi lidi. Má jediná kamarádka z Melview byla ještě pořád v Brinsonu. Takže co jiného mi zbývalo než zůstat v motelu a sledovat nějaké televizní kraviny?

Zabořila jsem ruce hluboko do kapes svého kabátu, rozhlédla se vlevo a vpravo a rychle přešla silnici. Olivia mě očekávala až asi za čtvrt hodiny. Ale neměla jsem zájem, aby mě přistihla, jak ji špehuji z druhé strany ulice.

Dům, v němž se nacházel její byt, vypadal lákavě. Byl trochu starší, ale v dobrém stavu, s bezchybnou fasádou, renovovanou určitě teprve před krátkou dobou. Zastavila jsem se před domovními dveřmi a zkoumala jmenovky na zvoncích. S třesoucími se prsty jsem stiskla zvonek, na němž stálo napsáno Olivia Serman. Třásla jsem se jako před prvním rande, i když jsem doopravdy ještě žádné neměla. Luca a já jsme se k tomuto

bodů jaksí nedostali. Párkrát jsme spolu něco podnikli, ale většinou jen jako přátelé. Například ten večer o Halloweenu; a sama jsem nikdy necítila potřebu muset na Lucu jakkoliv zapůsobit. Ale teď to bylo jiné. I když schůzka s Olivíí nebylo žádné rande, chtěla jsem ji za každou cenu získat na svou stranu.

Ozvalo se bzučení. Otevřela jsem dveře a vstoupila dovnitř. Schodiště bylo vyzdobeno vánočními věnci a nádherně vonělo jehličím borovice. Rozepnula jsem si kabát a vystoupala do prvního patra.

Olivia už na mě čekala. Stála opřená o dveřní rám a usmívala se. Černé vlasy jí padaly až do pasu, a přestože byla zima, měla na sobě tenké tričko.

„Ty musíš být Sage,“ řekla a podávala mi ruku.

Chvatně jsem k ní natáhla tu svou. „Ano, to jsem já.“

„Já jsem Olivia, ale to už sis asi domyslela.“ Pak ukázala směrem do bytu a zvala mě dál.

Svlékla jsem si kabát. „Mám se zout?“ zeptala jsem se a podívala se na kaluž z roztátého sněhu u mých bot.

„Stačí, když si boty otřeš o rohož,“ ukázala na malý běhoun.

Zatímco jsem si otírala boty, rozhlížela jsem se po před-síni. Strop tady byl vysoký a na stěnách visely fotky velkých formátů. Nebyly na nich žádné osoby, alespoň tedy žádní přátelé nebo rodina, ale jen rozmazané postavy v přírodě, jako duchové, kteří bloudí lesem.

„Psala jsi v mailu, že studuješ v prvním semestru, je to tak?“ zeptala se Olivia.

Přítakala jsem. „A co studuješ ty?“ nevzpomínala jsem si, že bych kdy Olivii viděla na Michigan Virtual University, ale při záplavě studentů, kteří denně proudili kampusem, to nebylo nic neobvyklého.

„Ále, tak trochu od všeho. Ještě jsem se úplně nerozhodla. Navštěvovala jsem nějaké kurzy umění a fotografie, ale taky přednášky o ekonomii a mediálním designu. A ty?“

„Mě baví psychologie. A sociální vědy.“

„A už víš své známky?“

Zakroutila jsem hlavou. Abych byla upřímná, ani jsem po nich na informačním portálu univerzity nepátrala. Vyučující nás sice informovali, že nám známky zapíší do systému ještě před Novým rokem, ale v těchto dnech pro mě byly důležité úplně jiné věci. „A ty?“

„Já mám všechny zápočty,“ oznámila Olivia hrdě. „Dáš si něco k pití? Vodu? Džus? Čaj?“

„Dám si čaj, díky.“

Zatímco Olivia postavila vodu na čaj a z regálu vyndávala šálky, bloudila jsem pohledem po její kuchyni. Byla stejně nová jako parkety v předsíni. Naproti vestavěné kuchyňské lince stál malý stolek se třemi židlemi a i zde visely na zdech fotografie. „To jsi fotila ty?“

„Ano, většina z nich vznikla v rámci kurzu, který jsem navštěvovala.“

„Jsou moc hezké.“

„Díky.“

Pak jsme si ještě pár minut nezávazně povídaly, abychom se vzájemně lépe poznaly.

„Tak co, začneme s prohlídkou?“ zeptala se Olivia nakonec.

Přikývla jsem a s hrnkem čaje v ruce jsem ji následovala nejdřív do koupelny, která byla vybavena jen tím nejnnutnějším. Obývací tady nebyl žádný, protože oba další prázdné pokoje měly být teprve pronajaty. Měla jsem zájem výlučně o menší z pokojů, protože ten větší stál o sto padesát dolarů víc. Což byly peníze, které jsem neměla.

„Kolik prohlídek sis ještě sjednala?“ zeptala jsem se, když jsme dokončily naši prohlídku.

Olivia se krátce zamyslela. „Tři na velký pokoj a deset na ten malý.“

„Panečku, ty jsi teda opravdu žádaná.“

„Myslím, že to je spíš nedostatkem možností k bydlení než mnou. Taky jsem původně chtěla k někomu do společného bydlení. Ale potom, co jsem dva měsíce nemohla nic najít, jsem se rozhodla, že si společné bydlení založím sama.“

Jak jednoduché. Ale přesto ne tak docela. Nápad založit si vlastní studentské bydlení jsem už taky měla. Ale jak bych to celé financovala? Do doby, než by se našel nějaký spolubydlicí, bych musela celý nájem táhnout sama. A neznala jsem nikoho, koho bych se z fleku zeptala, jestli by se mnou nechtěl bydlet – tedy až na Connora.

„Tak co, jak se ti líbí můj byt?“ zeptala se Olivia.

„Je moc hezký, ale já si můžu dovolit jen ten menší pokoj.“

„Jako většina ostatních,“ povzdechla si Olivia. „První uchažečka, která tady byla, měla taky zájem o ten malý pokoj. Ale já se rozhodnu, až si promluvíím se všemi ostatními.“

„A to bude kdy?“

„Poslední termín mám sjednaný na druhého ledna.“

Zatraceně. Pokud mi neodpoví žádný z ostatních inzerentů, budu muset zůstat v motelu déle než do Silvestra. Tak jsem to ale neplánovala. Nechtěla jsem, aby si Olivia mého zklamání všimla, tak jsem se přinutila k úsměvu, snad i přesvědčivému.

Vyšla jsem z voňavého schodiště na ulici a zvedla si límec od kabátu. Slunce už zapadalo, raději jsem k motelu pospíchala.

Na recepci mě přivítala Brigid, které motel patřil. Bavila se s Cliffem, majitelem psa, který denně dováděl na dvoře ve sněhu jako malé dítě. Prošla jsem kolem nich do chodby, v níž se nacházel můj pokoj. Zvedla jsem hlavu a vedle dveří mého pokoje jsem zahlédla nějakou postavu.

Poznala jsem ji hned. Na rtech se mi rozzářil úsměv. „Co tady děláš?!“

„Řekla jsem si, že se přijdu podívat, jak teď bydlíš.“ April se odrazila od zdi, o níž se zády opírala, a šla směrem ke mně. Měla na sobě koženou bundu, příliš tenkou pro tohle roční období,

a pletenou čepici, kterou asi ukradla z Gavinových zásob. Její blond vlasy a jemné rysy v obličejí mi bolestně připomínaly Lucu, přesto jsem s vděčností přijala, když mě vzala do náruče. Objímala mě pevně a dlouho a rukou mě hladila po zádech. Aprilina tichá útěcha byla víc, než bych si zasloužila.

„Kdy jste se vrátili?“ zeptala jsem se. Předpokládala jsem, že s April přijel i Luca, protože jsem z Brinsonu pláchla se svou dodávkou a Luca žádné auto nevlastní.

„Dnes v poledne. Aaron mě pozval k sobě na Silvestra, a přestože mám své staré přátele moc ráda, letošní Nový rok bych ráda přivítala s těmi novými.“

April mě pustila a zkoumavě si mě prohlížela. Těšilo mě, že už nevypadám tak špatně, jako při posledním náhodném setkání s Connorem. „To samozřejmě znamená, že tam musíš jít se mnou.“

„Já nevím...“ řekla jsem vyhybavě a v kapse kabátu hledala klíč od pokoje. Vzpomínka na Aaronovu poslední party ve mně zanechala mdlou pachutí. To, co se mi tehdy večer stalo, sice s Aaronem nemělo nic společného, ale nic to neměnilo na skutečnosti, že mě příhody toho večera dohnaly až na pokraj zhroutění. „Bude to zase tak velká akce jako na tom narozeninovém večírku?“

„Ne. Jeho spolubydlící tam nebudou. Pozval jen hrstku lidí, abychom se spolu mohli hezky nudit.“

„Bude...“ odkašlala jsem si, „bude tam i Luca?“

„Ty si vážně myslíš, že bych tě zvala, kdyby tam se mnou šel i Luca?“

Pokřčila jsem rameny a pomalu odemykala dveře, abych získala trochu času. Na jedné straně jsem přelom roku nechtěla trávit sama v ošklivém motelovém pokoji, ale nebyla jsem ani v příliš družné náladě. A hlavně, nechtěla jsem být mezi lidmi, kteří by se mě pořád dokola vyptávali na rozchod s Lucou.

„Ale jdi,“ tlačila na mě April a netrpělivě, jako malá holka, mě zatahala za okraj rukávu. „Dlužíš mi to, celé tři dlouhé dny jsi ignorovala má volání.“ Pak povytáhla obočí. „Anebo už máš v plánu něco jiného?“

Rozsvítila jsem. „Ne..“

„Pak je rozhodnuto. Půjdeš tam se mnou,“ přerušila mě April a protlačila se kolem mě do pokoje.

Následovala jsem jí a ze zvyku jsem zajistila řetízek v zámku.

April pomaloučku procházela pokojem a nevydala ze sebe ani hlásku. Snažila jsem se tento motel vidět jejíma očima. Uvědomovala jsem si, že za deset dolarů za noc nemohu očekávat žádný Hilton a že tento pokoj je pro mě nyní jediným místem, kde jsem mohla hledat útočiště. Přestože se zdál být den ode dne ošuntělejší, nepřipadal mi doposud tak špinavý jako teď. Žluté světlo stropního svítidla odkrývalo zřetelné skvrny na koberci. Tapeta na stěnách byla zažloutlá a pach zatuchlého kouře tak intenzívní, jako by tady teprve před chvílí někdo do popelníku zamáčkl cigaretu.

April se ke mně pomalu otočila. „Tohle myslíš jako... vážně?“

Pažemi opsala gesto, které zaujalo celý prostor pokoje.

Pokrčila jsem rameny. „Je to tady levné.“

„Vždyť je to krysí díra,“ řekla nahlas a znechuceně se zašklebila, když objevila na stropě plíseň. „Tady zůstat nemůžeš.“

„Je to jen na pár dní.“

„Každá další hodina v tomto pokoji je přespříliš.“

„Je to jediný motel, který si můžu dovolit,“ vysvětlovala jsem a ztěžka dosedla na postel, zula si mokré boty a přitáhla kolena k sobě.

„Vždyť jsi ještě pár dní mohla zůstat u nás.“

Pohotově jsem zakroutila hlavou. „Ne, to jsem nemohla.“

„Lucovi by to určitě nevadilo.“

„To on chtěl, abych odešla,“ odvětila jsem tiše. I kdyby mi nabídl, ať u něj dál bydím, nebyla bych svolila, protože prostě

všechno u něj by mi neustále připomínalo naše společné chvíle. Při pohledu na gauč bych chtě nechtě musela myslet na Halloween. Plotna v kuchyni by mi připomínala to ráno, kdy jsme se poprvé políbili. A na balkóně bych musela nevyhnutelně vzpomínat na jeho narozeniny a společné selfie, které stejně nakonec ze svého instagramu vymazal.

„Jsem si jistá, že jsi ho špatně pochopila.“

„Tss, pro mě bylo jeho ‚vypadni‘ teda dost jasné.“

April naklonila hlavu. „On to tak nemyslel.“

„A jak to víš?“

„Vím to, protože mu není dobře.“ April si povzdechla a prsty si přejela po čele. „Zabil by mě, kdyby věděl, že ti to tady říkám, ale cítí se kvůli tobě mizerně. Snaží se to všemožně skrývat a jít mi z cesty, protože do něj vidím. Ale znám Lucu dobře. Chybíš mu, Sage.“

A on chybí mně. Zavřela jsem pevně oči a ještě jednou zakroutila hlavou. „A to je důvod navíc, proč k vám nemůžu zpátky. Kdybychom se s Lucou vídali každý den, bylo by všechno ještě horší.“

April našpulila rty. Mám pravdu a ona to ví.

„A kromě toho už si hledám nové bydlení. Právě jsem se vrátila z jedné prohlídky.“

„Tak to teda ne, teď nebudeš měnit téma,“ napomenula mě a posadila se vedle mě na postel, jen na její okraj, jako by se chtěla vyhnout jakémukoliv kontaktu se špinavým prostěradlem.

„Já neměním téma. To ty jsi nespokojená s mým bydlením a já ti jenom oznamuju, že se má situace už brzy změní.“

April protočila panenky. „Jsi stejně otřesná jako Luca. Proč jednoduše nemůžete oba o svých pocitech mluvit? Není to přece zakázané.“

„To ne, ale není o čem mluvit. Prostě jsme se rozešli. Tečka,“ trvala jsem na svém a z koutku oka si rychle setřela slzu.

Jestli April dovolím, aby se se mnou dál bavila o Lucovi, zase se rozbrečím a vyplavím nás z pokoje, jako *Alenka v říši divů*. „A tenhle motel není zas tak odpudivý.“

„Páchne to tady kouřem a zkaženým čínským jídlem,“ nakrčila noc a ještě jednou se rozhlédla kolem. „A mimo to, tahle postel je děsně nepohodlná.“

„Na to si člověk zvykne.“

„Na to by si neměl muset zvykat.“

Nic jsem na její proslov nenamítala, jen jsem na ni hleděla. Co ode mě čeká? To mám vyprázdnit své konto a vyhodit všechny peníze z okna za nějaký hezčí motel? Anebo sebe a Lucu trápit tím, že budu zase spát na jeho gauči?

4. kapitola

Tu noc jsem nemohla spát. Vzpomínky na Lucu, starosti kvůli novému bydlení a zvuky z okolních pokojů mi nedovolovaly usnout. Převalovala jsem se ze strany na stranu, odkopávala příkrývku a o pár minut později si ji přetáhla přes hlavu. Pokaždé, když už jsem skoro usnula, jsem zaslechla Lucův hlas. Ne chladný a zahořklý, jako při našem posledním setkání, nýbrž teplý a něžný, jako během noci, kterou jsme spolu strávili. Chyběla mi jeho blízkost, a i když jsem byla celá schovaná pod dekou, připadala mi najednou má postel studená a prázdná. Otočila jsem se na záda a snažila se myslet na něco jiného. První, co mě napadlo, byl silvestrovský večírek u Aarona. Nijak zvlášť jsem neměla chuť tam jít, ale aspoň budu moct strávit večer s April. Kromě toho mi to pomůže na chvíli odvést pozornost od myšlenek na Lucu.

Lucu, kterého jsem už pět dní neviděla.

Lucu, jehož polibky jsem na svém těle ještě pořád cítila.

Lucu a jeho výraz, kdy jsem mu řekla, že se mi hnusí naše společně prožité chvíle.

Zatraceně! A už zase na něj myslím!

Nahmatala jsem svůj mobil. Displej ukazoval tři hodiny čtyřicet sedm minut. Na vstávání ještě příliš brzy. Ale ležet jsem taky už nedokázala ani o minut déle. Ne, když každou z nich musím myslet na Lucu.

Rozsvítila jsem noční lampičku a vstala. Krátce jsem se rozhlédla po pokoji a jasně si uvědomila, jak omezené možnosti

tady mám. Zapnula jsem televizi, která se se slabým blikáním probudila k životu, a začala sledovat naprosto nesmyslný tele-shopping nabízející kulmy, depilaci a elektronické kuchyňské spotřebiče, které bylo možné získat za obzvlášť výhodnou cenu. Ó Bože, jak strašně mi chybí mé šperky. Příště, až budu mluvit s April, musím jí připomenout, aby mi přinesla mé věci. Přesto všechno splnil zvuk z televize svůj účel, protože mě dokázal rozptýlit. Nakonec, docela znuděná, jsem usnula během jedné z reklam na krabičky na jídlo.

Příštího rána jsem se vypravila do města časně, jak to jen šlo, abych si naposledy v tomto roce prošla doručené e-mailové zprávy.

Místo Connora stála za pultem nějaká mladá holka. Objednala jsem si horkou čokoládu a osamocená se posadila do zadní části kavárny. Z dvanácti inzerentů, kterým jsem v minulých dnech napsala, mi odpovědělo jen šest a pět z nich mě odmítlo. Nebyla jsem až tak zklamaná, neboť jsem svou veškerou naději vsadila na Olivii. Přestože jsem věděla, že vsázet své štěstí pouze na jeden inzerát není zrovna tím nejrozumnějším rozhodnutím, chtěla jsem se za každou cenu nastěhovat právě k ní. Nejen proto, že jsem si s ní dobře porozuměla, ale její byt se nacházel nedaleko kampusu a malý pokojík v něm stál dokonce o dvacet pět dolarů méně, než byl můj maximální možný limit. Takže co víc bych si mohla přát?

Odpověděla jsem na jedinou zprávu, v níž mě neodmítli, a napsala jim i své telefonní číslo, abychom se mohli dohodnout na termínu prohlídky v novém roce. Nakonec jsem proklikávala stránky a hledala nejnovější inzeráty, ale mezi svátky toho moc nebylo. Jako úplně poslední jsem otevřela univerzitní internetový portál. Třesoucími se prsty jsem klikla na odkaz se stránkou, na níž jsou zapsané známky, a s úlevou jsem si oddechla, když jsem vedle kolonky *Sociální vědy* četla velkými písmeny napsáno *Započteno*. I v ostatních předmětech

jsem zápočet dostala, i když s horšími známkami, ale to mi bylo v tuto chvíli jedno. Jen výsledek zkoušky z psychologie ještě nebyl zapsaný, ale při tolika otázkách, kolik nám jich profesor Eriksen při zkoušce zadal, mě to nijak neudivovalo. Ještě pořád jsem pochybovala o tom, že jsem tu zkoušku zvládla, ale rozhodla jsem se, že dokud to neuvidím černé na bílém, nebudu si s tím lámat hlavu. *Nějakým ,děláním si starostí‘ se nikdy nic nezlepší.*

S prací na počítači jsem byla hotová rychleji, než jsem původně plánovala. Zaplatila jsem za půl hodiny a vracela se zpět k motelu, kde mě chtěla vyzvednout April.

Osprchovala jsem se a oblékla si věci, které jsem si chtěla vzít na Vánoce s Lucovými rodiči. Černá halenka se zlatým zipem na límečku a černé džíny. Sice budeme jen v malé sestavě, ale šaty prostě dělají člověka. Rozhodla jsem se, že si večer u Aarona užiju a nebudu propadat chmurám, když letos nedostanu novoroční polibek od Lucy.

Seděla jsem na posteli a přepínala televizní programy, jejichž dnešním obsahem byly výlučně retrospektivy a nejlepší nabídky z právě končícího roku. Vtom se ozvalo zaklepaní na dveře.

„Moment,“ zvolala jsem, vyskočila z postele a odjistila bezpečnostní řetízek na dveřích.

„Ahoj,“ pozdravila mě April a objala mě.

Podobně jako já, i ona si dala záležet na své vizáži víc, než by bylo pro komorní večírek u Aarona nutné. Sice jsem neviděla, co má oblečeného pod bundou, ale široké kalhoty z šedé látky působily elegantně. Stejně jako její drdol.

„Vypadáš dobře.“

„Díky, ty taky. Hned jsem hotová. Vezmu si už jen bundu.“

„Nespěchej, přišla jsem o něco dřív.“

Nechala jsem dveře otevřené, jenomže April zůstala stát v chodbě. Kradmo přejela očima po mém pokoji. Nebylo